

taget, dersom man ikke først bestemmer, hvem der skal arve de gamle Anstalters Overtid, og dernæst i en senere Paragraph fastsætter, hvorledes der senere ad Forgivningsveien skal raades derover. Det vil være idetmindste forfigtigt ikke først at give det bort, forinden man forbeholder sig at raade derover, og det er det, man har gjort, det Første i § 1 og det Sidste i § 21. Nu giver den ærede Finantsminister rigtignok en Fortolkning af Eiendomsbegrebet, der træder frem i § 1, som noget skalde hjælpe paa den manglende Forbindelse mellem de to Paragrapher, idet Ministeren sagde, at man jo ikke maatte forstaae disse Ord om, at den nye Anstalt skalde eie og besidde de ældre Anstalters Eiendele, Forbringere o. s. v., saaledes, at det ikke kan paalægges den nye Anstalt at afgive en større eller mindre Deel af det Overtid, den modtager; men jeg troer dog, at man i Almindelighed ved Begrebet „Eie“ vil forstaae dette, at den nye Anstalt faaer fri Raadighed derover, og at Begrebet „Eie“ kommer til at faae en ganske særegen Betydning, dersom det skal forstaaes saaledes, at man iøvrigt forbeholder sig senere at raade derover, saaledes at den maastee slet ikke faaer Noget deraf. Jeg skal derfor fastholde mit Vædringsforslag og anbefale det til Thingets Vedtagelse i den Overbeviisning, at der ved dets Vedtagelse vil komme Sammenhæng i Lovforslaget, og at der derved skeer Noget, som i sig selv er rigtigt. Thi det er rigtigt, hvis der bliver et Overtid af de ældre Anstalter, at dette da tilflyder Statskassen, og det er rigtigt, at en ny Anstalt maa grundes paa saadanne Tarifer, at den har Udsigt til at bære sig selv.

Ordføreren: Der var Noget i det ærede Medlems sidste Bemærkninger, der kunde opfordre til en lang Discussion, men dette samme Noget opfordrer paa den anden Side til Korthed; thi det gif — som det ærede Medlem nu selv ganske rigtig udtalte, at hans Vædringsforslag tilfugtede — ud paa at gjenoptage den Kamp, der allerede førtes her i Landsthinget ved den 2den og 3die Behandling af det foreliggende Lovforslag. Vædringsforslaget søger altsaa egentlig at komme til-

bage til, hvad der dengang blev forkastet heri Thinget, og derfor finder jeg det ikke fornødent at optage Discussionerne derom igjen i dette Dieblit, hvis jeg ikke skalde mærke, at der var en Stemning tilstede, der førte hen i den Retning, og som jeg maatte imødegaae. Det ærede Medlem vil ikke, at den nye Anstalt maa faae Noget til sin Siffering — ikke til at spise op, men som sagt, til sin Siffering — fra de ældre Anstalter. Hvad der bliver tilbage fra de ældre Anstalter som Overtid, vil han, skal gaae umiddelbart ind i Statskassen. Han undlod derved at omtale, at, da Tarifferne allerede tildeels ere fastsatte for den nye Anstalt, saa vil Staten alligevel komme til at paatage sig Ansvar for den nye Anstalt, uden at have givet denne den Dækning, som den kan faae fra de ældre Anstalters Overtid, men hvilket Staten jo forresten ikke behøver at lade blive der længere end nødvendigt. Dette med Hensyn til Realitetspørgsmaalet — Hvad det formelle Spørgsmaal angaaer, da skal jeg heller ikke opholde Thinget længe dermed. Det ærede Medlems hele Argumentation i saa Henseende beredede paa, at han talte om Anstalten. Men efter hans eget Forslag bliver der ikke Noget, som man kan kalde med dette Navn. Anstalten som en Genhed forsvinder, og der bliver bestaaende en ældre Anstalt, indtil den er fuldstændig afviklet, ved Siden af hvilken der bliver oprettet en ny Anstalt. Først senere hen i Lovforslaget — heri ligger netop det formelt Arigtige ved det ærede Medlems Forslag — faaer man efter det at see, at begge Anstalter, der ere nævnte i Lovforslagets § 1, den ene som bestaaende, men som den, der skal sluttes, og den anden som begyndende, skulle udgjøre ligesom een Anstalt med fælles Bestyrelse, hvori Interessenterne kunne gaae over fra den ene til den anden, og for hvilke der er fælles Bogholderi osv. — Jeg troer i Modsætning hertil, at der er god Grund til at holde sig til Lovforslaget, som det foreligger, og saaledes ikke at gaae ind paa, hvad der nu ligefrem er beegnet som det, der tidligere er forkastet her ved 2den og 3die Behandling. Hvad angaaer det Vurige, som det ærede Medlem anførte, navnlig med Hensyn til Eiend-